

Доубо арештанток = бабів
 ще третю пан Ключник привів,
 і крикнувши зрізно до них:
 «Лягайте спати!» —
 тімов. Бренікіт замків затих,
 зримали крати.

Приведена стала, мов палець.
 Ти страх обезсилить, чи жалі?
 Чи кава й налібно жалі
 на нїм глїгїли,
 збалакались галї й усі
 так зомоїли.

Терма:

Ой дїно їсо добра, біда
 послїдній вичетаснам настав!
 Питаєш, сюди що мене привель?
 Ані смїти повістч.
 З маслом ти треба он менї було
 до пана лізти?

З усігда я вправі за став;
 судю відпадатв він, і прав.
 «Постій-я задая, - погам
 та ім гари.
 Теї бігнїй вгобї ти спрїтам
 не буде карї.»

Дві фракції масла взялаєм,
 дізналась, де той ~~пан~~ пан, — сидитв,
 що наму ме справу судитв, —
 Іач. Ані слабод,
 так страшно. Зирнув і кричитв:
 «То готти, бабв?»

«Чи то он я знала бігнї? —
 вклокилась і масло Кладу,
 Розказую, втім маїрїт —
 мїї тонне мїлїї!
 Як вернешь! як верєскне: «Прїт!»
 з усі сїмї.»

Та ще якїсь інші пани
 сидїли. Дабай же вони
 слїдять ся, а той он кричитв,
 немов на зрани.

"Візьміть і! Візьміть і!" - кричуть
"Поліціяни!"

Прискотили, вхопили в ми.
А промуся, жовтуся вник,
"Де прете?" "До чого!" - кричуть.
"Защо?" - Ах мату.
"Ти мало гарунку? Бог зриває,
Я ще достану!"

"Дурнайте зите в чоту йдет,
Що мало гарунків даєт,
Як хіла фрішки дават,
Що треба знати,
Було не змогу з тим сапхат,
А йти до хати."

"До папа до думи зайти,
Що мало, туди вігнестиз,
Тіпані судисі зложить,
Ті просити -
Вона як що хоче зривить,
Моне зривити."

Піраку ми науку дали,
Негайно суди забели,
Ще в карк один як мене втав,
Вотак позасло.
Оттакі ставок мій пропав,
Пропало и масло.

Друга.

Ая - не на мурт баж Канту -
Пять год за вібторок сини -
Ая, за вібторок, дубки!
Я не фехлиба,
А не туди за стількі роки
Такоо гива.

По слабости встала ел - шон?
Робити йду - лізти не мож.
Ан тут мене шандар стринув -
Було се зраня,
Тшов, зупинився, зчирив,
Задав, що явца,

"Стій, бабо!" - Ел стила, кі-вень.¹⁾
"А шонні, бабо, за чень?"
"Вібторок, панчю!" - крига!

1) Діалект. (Нар.) чні
слова, які париз уст.

415/ix,

Зстину набулася тою ще
Кожив їх віти
Тернім так, як нім о:ге'
Прийшлось терпіти!"

6,

Оттак розмовляли нірки,
Лягли на брудні сінники,
Важетно вкривились одною.

зута

Німу не тут.

Та сон десь говіливих пішов змовиною,

І житої там лоді заснути.

Написано у. 27 жовтня 1981 р. в Казимирівцях, досі не друковано.

415